

[Ole Espersen]

at indvandrerne ligesom os andre bare kunne rejse, som de ville; de kunne være, hvor de vil-
le.

Det er desværre en meget stor misforståelse, og den er nok grunden til, at vi har sagt, at nogle af de forslag, De Konservative har fremsat, er på kanten af konventionerne.

Dermed tænker vi selvfølgelig på, at hvis man afskaffer retskravet på familiesammenføringer, vil det betyde, at medmindre man giver familiesammenføringer i alle de tilfælde, hvor det ellers ville være næsten uoverstigeligt at leve et familieliv, er konventionerne overtrådt.

Hvis f.eks. en person, der er født her i landet og har boet her hele sin tid, vil gifte sig med en udlænding, og de ikke kan bo her, fordi man opgiver retskravet og ikke giver dem tilladelse til det, så de skal rejse til hans hjemland, hvor han imidlertid står til 5 års fængsel, fordi han, der aldrig har været i det land, ikke har aftjent sin værnepligt, er det i strid med konventionen. Derfor siger vi, at det er på kanten af konventionerne, hvis man opgiver retskravet.

Så vil jeg gerne tilføje en enkelt ting. Jeg ved ikke, hvor mange gange vi har hørt om disse luksusflygtninge, der kan betale 500 D-mark for at komme til Danmark. Jeg tror, at mange af os har læst de artikler, der har været om jødetransporterne i 1943, hvor der blev betalt 5.000 og 10.000 kr. for at komme over Øresund; det svarer til 50.000 kr. eller mere i dag. Det skal vi ikke bebrejde fiskerne. De har sat deres erhverv på spil, de har sat deres båd på spil, så ingen bebrejdelse. Vil man virkelig fra Det Konservative Folkepartis side sige, at der var tale om luksusflygtninge? Skulle vi have taget nogle andre? Skulle vi have sendt nogle andre? Skulle Sverige have taget nogle andre?

At en familie ved at sælge alle ejendele måske kan skrabe 500 D-mark sammen for at rejse, er dog vel ikke en forbrydelse, der skal betyde, at de ikke er egnede asylansøgere.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, blot forebygge, at hr. Poul Nødgaard kan lave myter i dansk politik. Det er ukorrekt, når hr. Poul Nødgaard sagde, at hvis man sagde ja til Edinburgh-aftalen, ville arbejdsløshedsproblemet være løst.

Det, tilhængerne sagde, var, at forudsætningen for, at vi havde en chance for at gøre noget ved arbejdsløsheden, var, at der blev sagt ja, idet et nej ville føre til, at vi ikke kunne gøre noget, men ingen tilhængere har været så tåbelige at sige til hr. Poul Nødgaard, at man dagen efter ville se et voldsomt fald i arbejdsløsheden.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Fru Merethe Due Jensen har da ret i, at det ikke i sig selv tjener store formål at diskutere, hvem der nu er bedst til at nedbringe ventelister. Der er kun en eneste grund til, at jeg har trukket problemet frem, nemlig at hr. Frank Jensen stod her på talerstolen og på en meget traditionel socialdemokratisk vis forsøgte at fremstille det, som om Socialdemokraterne var de eneste, der ville gøre noget for børnefamilierne.

Det er derfor, at jeg har lagt denne dokumentation frem, der viser, at det er i de socialdemokratiske kommuner, problemerne er, og jeg er glad for, at hr. Frank Jensen har medgivet, at det forholder sig sådan. Kunne vi så ikke lade Socialdemokraterne løse det problem internt, så vi andre kunne diskutere en mere fremadrettet familiepolitik?

Hr. Frank Jensen spurgte, hvad Venstre vil. Det ligger meget klart, vi har sagt det mange gange og har fremsat forslag. Vi ønsker, at der skal være en reel valgfrihed for familierne mellem offentlige institutioner, offentlige pasningsordninger og private ordninger; vi ønsker ikke, at forældrene skal være tvunget ind i bestemte systemer. Det har vi oven i købet så sent som sidste år fremsat lovforslag om, men det er så typisk for debatten om socialpolitik og familiepolitik, at man ikke kan tillade sig at sætte kritiske spørgsmålstejn ved de eksisterende systemer, uden at Socialdemokraterne på sådan en rigtig betonmaner skal fremstille det, som om man er asocial, hvis man ikke lige hopper på den sædvanlige socialdemokratiske model med, at alting skal være store offentlige institutioner. Vi ønsker valgfrihed, vi ønsker at give forældrene valgmuligheder, og vi har forstået, at det er der også nogle regeringspartier, som egentlig gerne vil, men ikke kan få lov til for Socialdemokratiet.